

Ga je mee? Giesto mei?

Over Wommels Bloeit, mienskip en soms gewoon even naar elkaar omzien

Door Janna van der Schaar, kernteam Wommels Bloeit - 2026

Terwijl Wommels deze week volop bloeit, zit ik zelf al een paar dagen ziek thuis. Ik lijk momenteel meer op een verwelkte bloem dan op een fleurig veldboeketje. En daar baal ik behoorlijk van. Niet alleen omdat ik nu even niet kan werken of mee kan helpen met Wommels Bloeit, maar vooral omdat ik mis wat er buiten gebeurt. De activiteiten, de gezelligheid en vooral: **de mensen**.

Tegelijkertijd weet ik dat dit voor mij tijdelijk is. Over een paar dagen ben ik vast weer beter en dan ga ik vanuit mijzelf weer naar buiten. Naar mijn werk, boodschappen doen, een activiteit bezoeken, mensen spreken, foto's maken. Mijn wereld wordt vanzelf weer groter. En terwijl ik hier thuis zit, bedacht ik me: **voor lang niet iedereen is dat zo vanzelfsprekend**.

Er zijn mensen die weinig buiten komen. Mensen die hun maaltijden thuisbezorgd krijgen en daardoor ook niet even bij de supermarkt komen. Mensen die lichamelijk moeilijk de deur uit kunnen, of mensen die niet goed alleen naar buiten durven of best ergens naartoe zouden willen, maar liever niet alleen gaan. En dan kan je wereld ongemerkt behoorlijk klein worden.

Omzien naar elkaar... tussen de was en het hoge gras door

Sinds vorig jaar zit ik in het kernteam van Wommels Bloeit. Een van mijn persoonlijke drijfveren om hieraan mee te doen is **verbinding op gang brengen**. Misschien heeft dat ook iets te maken met mijn achtergrond als pedagoog en speltherapeut. Ik vind het belangrijk dat mensen zich gezien voelen, mee kunnen doen en ergens bij horen.

Maar laat ik daar meteen iets bij zeggen: het is heus niet zo dat ik iedere ochtend uit het raam kijk en denk: *zo, wie zal ik vandaag eens een stukje mienskip bezorgen?* Was het maar zo. Ook bij mij is het soms gewoon **'drok'**.

Er is een gezin, mijn werk, workshops, bands, Wommels Bloeit en dan wil ik ook nog iets voor Fryslân Bloeit ontwikkelen. Ondertussen ligt er ergens een stapel was te wachten, staat het gras alweer bijna vijftien centimeter hoog en over de helderheid van onze ramen zullen we het maar helemaal niet hebben.

Dus ja: ook ik ben soms te druk of gewoon te moe om te bedenken hoe het eigenlijk met mijn buurvrouw of overbuurvrouw gaat. En ik snap daarom heel goed dat dit in andere huishoudens precies zo werkt. Banen, kinderen, mantelzorg, sportclubjes, boodschappen, administratie, een huis dat zichzelf nog steeds niet schoonmaakt... voor je het weet is er weer een week voorbij. Dit verhaal is dan ook absoluut geen verwijt dat we in Wommels niet naar elkaar omkijken. **Integendeel**.

Wommels is juist een dorp waar ik me erg thuis en geliefd voel. Toen ik hier kwam wonen, heb ik zelf actief aansluiting gezocht. Ik werd lid van de buurtvereniging, ging dingen doen, leerde mensen kennen en rolde van het één in het ander. Dat past bij mij. Maar niet iedereen stapt zo gemakkelijk ergens binnen.

'Dat is niks voor mij'

De één wordt lid van een buurtvereniging, de ander denkt: *nee hoor, niks voor mij*. Je kunt bij een sportclub gaan, maar misschien ben je niet sportief, vind je de contributie net te duur of zie je jezelf überhaupt niet in een sportbroek over een veld rennen.

Er zijn koren, clubs, verenigingen, vrijwilligersactiviteiten en allerlei andere mogelijkheden. Maar je moet ze wel kennen. Je moet erheen kunnen. Je moet de stap durven zetten. En je moet ergens het gevoel hebben: **hier mag ik ook gewoon bij horen**.

Voor mij lukt dat actief aansluiting zoeken vrij gemakkelijk. Voor iemand anders misschien helemaal niet. En toen dacht ik: hoeveel mensen in Wommels zouden zich eigenlijk eenzaam voelen?

Dat zijn er meer dan ik dacht

Ik ben het eens gaan opzoeken. Volgens de Gezondheidsmonitor Volwassenen en Ouderen 2024* wordt geschat dat **42% van de volwassenen in Wommels in meer of mindere mate eenzaamheid ervaart**. Daar valt ook matige eenzaamheid onder. Naar schatting ervaart ongeveer **10% ernstige eenzaamheid**. Het gaat om modelmatige schattingen voor volwassenen van 18 jaar en ouder.

Dat vond ik behoorlijk veel. En eenzaamheid is niet alleen die oudere meneer of mevrouw die alleen thuis zit. Je kunt jong zijn of oud. Alleen wonen of een gezin hebben. Weinig mensen kennen óf juist een volle agenda hebben en toch het gevoel hebben dat je nergens echt bij hoort. Dat zette mij aan het denken.

Misschien zijn een paar woorden al genoeg

Wommels Bloeit beleeft dit jaar zijn tweede editie. We staan dus nog behoorlijk in de kinderschoenen. En nee, met één week vol activiteiten gaan we de eenzaamheid in Wommels natuurlijk niet oplossen. Als dat zo eenvoudig was, zouden we volgend jaar gewoon twee weken Wommels Bloeit organiseren en klaar waren we. Zo werkt het helaas niet. Maar misschien kan zo'n week wél iets in beweging zetten.

Naar elkaar omzien.

Want terwijl jij straks naar een activiteit loopt, zit er misschien twee huizen verderop iemand die best mee zou willen...

- Misschien gaat je buurvrouw liever niet alleen.
- Misschien is je buurman slecht ter been en zou een lift met jouw auto hem de drempel overhelpen.
- Misschien spreekt iemand die hier pas woont de taal nog niet zo goed.
- Misschien denkt iemand dat een activiteit geld kost.
- Misschien ziet iemand een wandeling en denkt: *daar ben ik niet sportief genoeg voor*.
- Of misschien denkt iemand simpelweg: *Daar hoor ik niet bij*.

En juist dan kunnen een paar woorden ineens verschil maken:

‘Ga je mee?’ of ‘Giesto mei?’

Niet omdat iemand zielig is. Niet omdat jij iemand moet ‘redden’. En ook niet omdat we vanaf nu allemaal verplicht onze hele straat onder onze hoede moeten nemen.

Gewoon omdat samen ergens binnenstappen soms nét wat makkelijker is dan alleen. Loop samen naar een activiteit. Haal iemand even op. Ga eens naast iemand zitten die je nog niet kent. Drink na afloop samen een bakje. Misschien blijft het bij dat ene bakje. Maar misschien ontstaat er een gesprek. Misschien ontdekt iemand iets leuks. Misschien worden twee mensen bekenden van elkaar. En misschien stapt iemand de volgende keer wél alleen ergens naar binnen. Zo klein kan een begin zijn.

En het aardige is: iets voor een ander doen levert jezelf meestal ook iets op. Een leuk gesprek, een onverwachte ontmoeting, een goed verhaal of gewoon dat fijne gevoel dat je even iets voor iemand hebt kunnen betekenen.

Wommels Bloeit door jou

Ik hoop dat Wommels Bloeit de komende jaren niet alleen groeit in het aantal activiteiten. Ik hoop vooral dat er ieder jaar een klein beetje meer **verbinding** ontstaat. Dat mensen elkaar ontmoeten die elkaar anders voorbij zouden lopen. Dat iemand voor het eerst ergens binnenstapt. Dat iemand die dacht *daar hoor ik niet bij* na afloop denkt: *hé, dat was eigenlijk hartstikke leuk*. Want verbinding kun je niet regelen met een programma, een website of een blokkenschema.

Verbinding ontstaat tussen mensen

Daarvoor hoeven we echt niet allemaal ineens zeeën van tijd over te hebben. Nou, ik ga nu zelf eerst maar eens beter worden. Daarna wacht vermoedelijk die stapel was nog steeds op mij. Het gras ook. En die ramen... ach.

Dus als je deze week naar Wommels Bloeit gaat, kijk eens om je heen:

- Wie zie je eigenlijk niet zo vaak?
- Wie zou misschien best mee willen?

Bel even aan. Stuur een appje. Bied een lift aan.

Of vraag gewoon:

‘Ga je mee?’ / ‘Giesto mei?’

Misschien zegt iemand nee.

Maar misschien gaat er een deur open.

Wommels Bloeit door jou.

**Bron cijfers: Gezondheidsmonitor Volwassenen en Ouderen 2024, GGD'en, CBS & RIVM. De buurtcijfers zijn modelmatige schattingen voor volwassenen van 18 jaar en ouder.*

[#wommelsbloeit](#) [#fryslânbloeit](#) [#mienskip](#) [#eenzaamheid](#) [#gajemee](#) [#giestomei](#)